အတွဲ−၄။ အမှတ်−၅။

ရွှေသွေး ဂျာနယ်

၁၃၃၃ ခု၊ တပို့တွဲလဆန်း ၁၄ ရက် (၂၉-၁-၇၂)

ရတနာ

ပန်းချီ-ဦးဘကြည်
ဇာတ်လမ်း-ဖိုးချစ်လှိုင် (မြေလတ်)

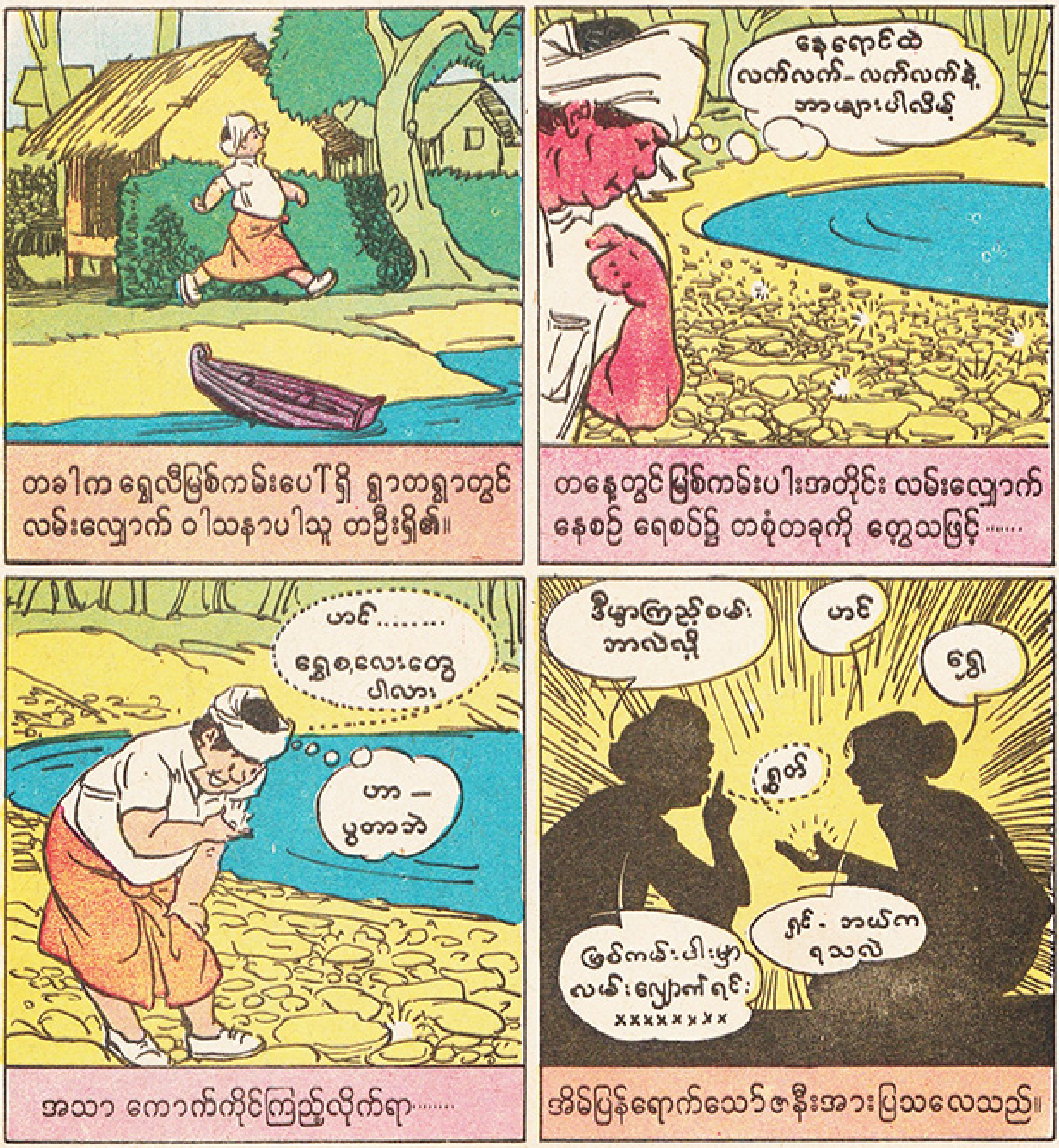

စနေနေ့တိုင်း ထုတ်ဝေသည်။

သို့ဖြင့် ထိုသူသည် ကြီးပွားချမ်းသာလာလေ၏။
ဒီရွှေစလေးတွေဟာ မြစ်ညာမှာရှိတဲ့ ရွှေတောင်ကို ရေတိုက်စားပြီး - ရေစီးနဲ့ မျောပါလာတဲ့ ဟာတွေဘဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဒီတော့ မြစ်ဖျားမှာ သွားရှာရအောင်
အေး - မင့်အကြံ မဆိုးဘူး
တစတစနှင့် ထိုအကြောင်းကို လူအများက သိလာပြီး နေရာအနှံ့မှ ရွှေရှာသူများ ရောက်လာကြတော့သည်။
အချို့က မြစ်ကမ်းစပ်တွင် ရွှေကျင်ကြ၏။
အချို့က မြစ်ကမ်းပါးတလျှောက်တွင် မြေဝယ်ပြီး တူးကြဆွကြသည်။
ရွှေအမြောက်အမြား ရကြသူများ ရှိသကဲ့သို့ လုံးဝ မရသူများလည်း ရှိပေသည်။
....ရှိတဲ့ ငွေရင်း ငွေနှီး ကလဲနဲ့နေတော့ မြစ်နဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်း မြေကွက်ဘဲရမယ်၊ လုံ့-ထမ်းလာတာသာမြင်ရတယ် ကံ - ထမ်းလာတာမမြင်ရဘူး ဆိုတဲ့ စကားရှိသားဘဲ ----- ကံစမ်းတဲ့ သဘောနဲ့ လုပ်ကြည့်မှဘဲ.......
ထိုသူများထဲတွင် လူရိုး လူကောင်း လူအေး ဖြစ်သည့် ကိုအေးကျော်ဆိုသူလည်း ပါဝင်၏။

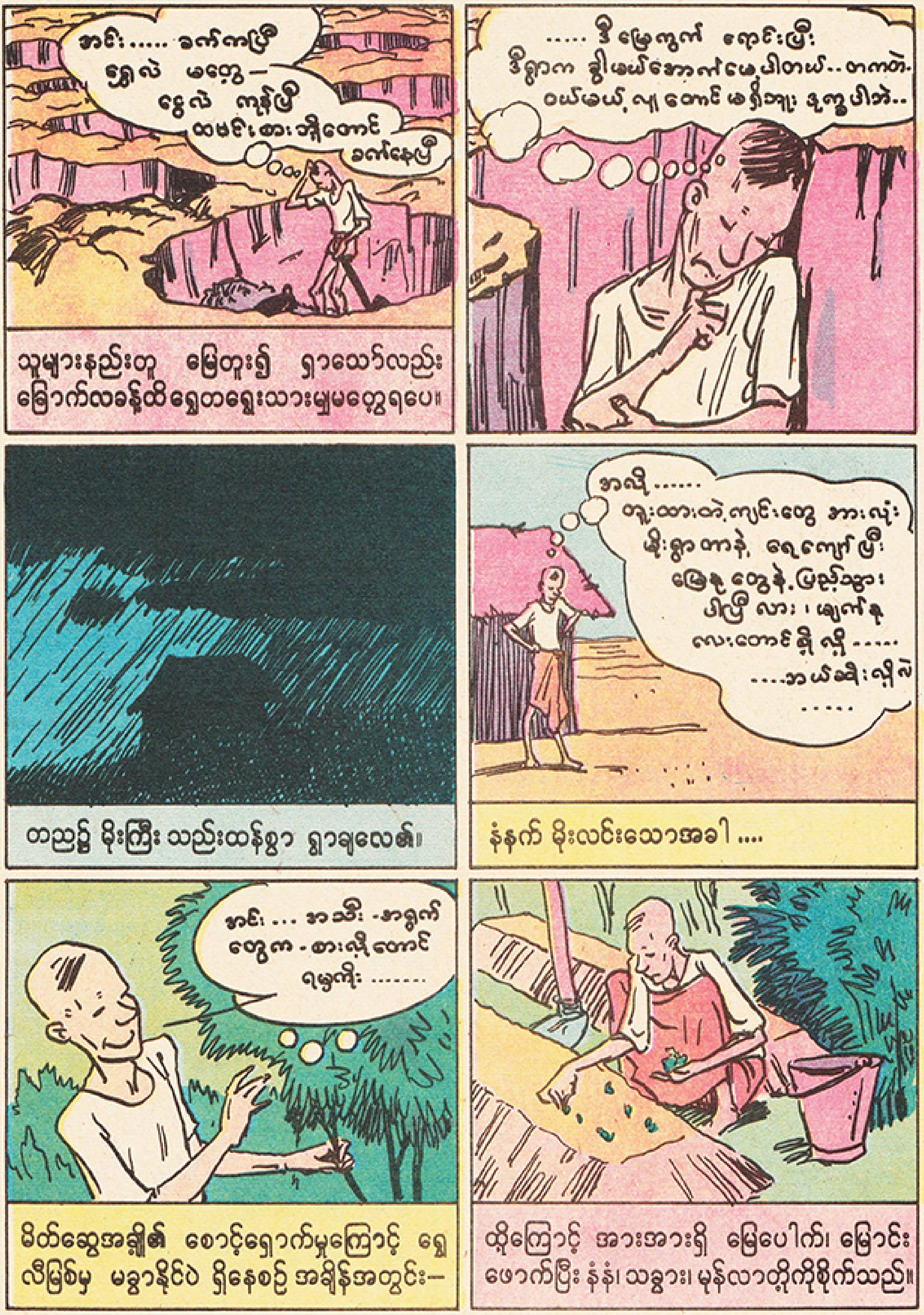
အင်း..... ခက်ကပြီ
ရှာလဲ မတွေ့—
ငွေလဲ ကုန်ပြီ
ထမင်းစားဘို့တောင်
ခက်နေပြီ
သူများနည်းတူ မြေတူး၍ ရှာသော်လည်း
ခြောက်လခန့်ထိ ရွှေတရွေးသားမျှမတွေ့ရပေ။
..... ဒီမြေကွက် ရောင်းပြီး
ဒီရွာက ထွက်မယ်အောက်မေ့ပါတယ်..တကတဲ..
ဝယ်မယ့်လူတောင် မရှိဘူး ဒုက္ခပါဘဲ..
တညဉ့်၌ မိုးကြီး သည်းထန်စွာ ရွာချလေ၏။
အလို......
တူးထားတဲ့ကျင်းတွေ အားလုံး
မိုးရွာတာနဲ့ ရေကျော်ပြီး
မြေစာတွေနဲ့ပြည့်သွား
ပါပြီလား၊ ကျောက်နု
လေးတောင်ရှိလို့ .....
....အယ်ဆိုးလှချဲ
.....
နံနက် မိုးလင်းသောအခါ ....
အင်း ... အသီး -အရွက်
တွေက -စားလို့တောင်
ရမှာကိုး ....
မိတ်ဆွေအချို၏ စောင့်ရှောက်မှုကြောင့် ရွှေ
လီမြစ်မှ မခွာနိုင်ပဲ ရှိနေစဉ် အချိန်အတွင်း—
ထိုကြောင့် အားအားရှိ မြေပေါက်၊ မြောင်း
ဖောက်ပြီး နံနံ၊ သခွား၊ မုန်လာတို့ကိုစိုက်သည်။

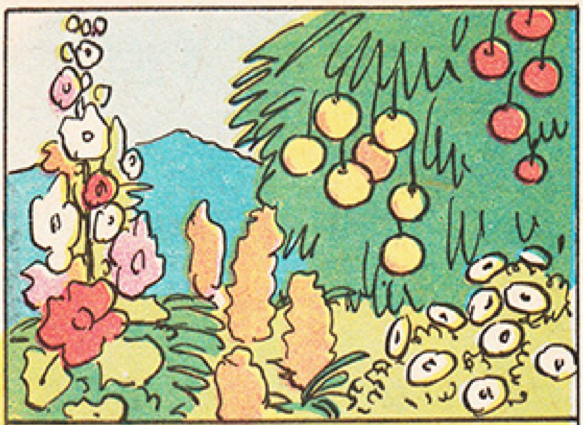

အချိုကိုစား၊ အချိုကိုရောင်းပြီး အောင်မြင်မှု ရ၍ သီးပင်၊ ပန်းပင်များ ဆက်လက်စိုက်ပျိုး၏။

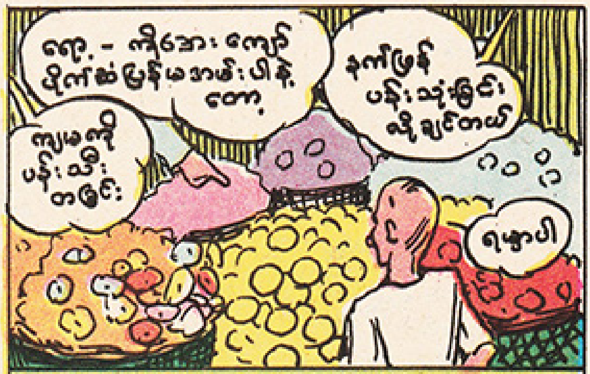

မြို့ထွက်ပစ္စည်းများမှာ လှပ လတ်ဆတ်၍ အရပ်သားများမှာလည်း ချမ်းသာကြသဖြင့် ပြောသမျှဈေးနှင့်ပင် ဝယ်ယူကြလေသည်။

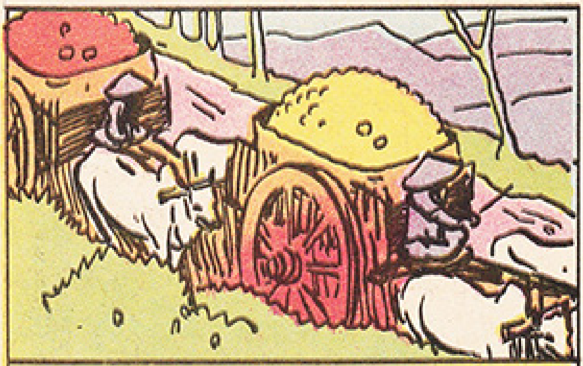

သည်လိုနှင့် ကိုအေးကျော်တွင် ငွေအတော် အတန် စုမိလာရာ မြေအချိုကို ထပ်ဝယ်၍ တိုးချဲ့စိုက် ပျိုးဖြန့်ဖြူးနိုင်သဖြင့် ချမ်းသာလာ၏။

ထိုအရပ်သူ တယောက်နှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီး ယခုသော် သားသုံးယောက်ပင် ရရှိနေလေပြီ။

ဦးအေးကျော်မှာ သားများက ဥယျာဉ်ကြီးကို ဆက်လက်လုပ်ကိုင်လျက် ရှိသည်ကို နေ့စဉ် လိုက်ကြည့်ပြီး မကြာခဏ ဂုဏ်ယူပြောဆိုလေ့ ရှိသည်ကတော့ – – –

ဖြတ်ထိုးဉာဏ်
ကောင်းသော
စားတော်ကဲ
ရေး-မြသွေး
သရုပ်ဖော်★
ဒီနေ့ မြို့စားကြီးစားဖို့ တောဘဲ
တကောင်လုံး ပြုတ်ကြော်
ချက်ရအုံးမယ်
တခါက မြို့စားကြီးတဦးတွင် ဖြတ်ထိုးဉာဏ်
ကောင်းသော စားတော်ကဲတဦးရှိ၏။
အား-ဟင်းကမွှေး
လိုက်တာ၊ ငါနည်းနည်း
စားကြည့်အုံးမယ်
အင်း-ဘဲကောင်လုံး
ပြုတ်ကြော်က
စားလို့ကောင်း
လိုက်တာ-
ဟိုက်-ငါစားတာ
ဘဲခြေတချောင်းကုန်
သွားပြီ-ဒုက္ခဘဲ
ခြေတော့တချောင်းမရှိတဲ့
ဖက်ကိုမြို့စားကြီးမမြင်
အောင် ဒီဖက်က
ထားမှဖြစ်မယ်
ထမင်းစားချိန်၌-
ဟုံ့-ဘဲတကောင်လုံးပြုတ်ကြော်
ချက်ထားတာလား
မှန်လှပါ
မြို့စားကြီးရောက်လာသော....
မောင်မင်း ဘဲကလဲ ခြေတချောင်းဘဲ
ရှိပါလား
ဒီဘဲက တောဘဲပါ

မှန်လှပါ၊တောဘဲဟာခြေတချောင်း သာရှိပါတယ်
တောဘဲမှာခြေတချောင်း တည်းရှိတယ်ဆိုတာမင်းပြော မှအခုကြားဖူးတယ်
ကျွန်တော်လျှောက်တဲ့စကား ကိုမယုံယင်မြို့စားကြီးလိုက် ကြည့်ပါ၊ခြေတချောင်းသာ ရှိတဲ့တောဘဲကိုပြပါ့မယ်
အေး-ငါကိုယ်တိုင်လိုက်ကြည့်မယ် မင်းပြောတာမှန်ယင်ဆုတော်ငွေ ချီးမြှင့်မယ်၊မှားယင်တော့ ဒဏ်ခတ်ခံရလိမ့်မယ်
ညအချိန်လိုက်ကြည့်ပါ
မိုးချုပ်သော် တောဘဲများနေသောနေရာသို့ သွားကြလေသည်။
တောဘဲများသည် ခြေထောက်တချောင်းကို တောင်ပံအောက် သွင်းပြီး ခြေတချောင်းထဲ ထောက်၍ အိပ်ကြသည်။
ဟိုမှာကြည့်ပါ၊တောဘဲ ဟါခြေတချောင်း ဘဲရှိပါတယ်
ဒီလိုတော့လဲ အမြင်မှာဟုတ် သလိုပေါ့

ငါ့-ကောင်းကောင်းမမြင်ရဘူး
တောဘဲတွေအနီးကိုသွားကြည့်မယ်
ဝါး
တောဘဲများအနီးသို့ရောက်သော် ....
တောဘဲများလည်း လန့်ပြီး ပျံကြ၏။
ဟိုမှာကြည့်စမ်း တောဘဲတွေက ခြေနှစ်ချောင်း ရှိတာဘဲ ကွ
မြို့စားကြီး ပြောတာမှန် ပါတယ်
ဒါပေမဲ့ မြို့စားကြီး တောဘဲတကောင် လုံးစားတုန်းက အခုလို "ဝါး" လို့ သမ်းလိုက်ယင်၊ ဒုတိယ ခြေတ ချောင်းထွက်လာနိုင် ပါတယ်၊
အဲ ဒီတုန်းက မြို့စားကြီးက အခုလို "ဝါး" လို့မှမသမ်းလိုက်ဘဲ---
မြို့စားကြီးမှာ ရယ်မောရင်း ခွင့်လွှတ်လိုက်ရ လေသတည်း။

စူးစမ်းရှာဖွေသူများ

မုံရွာဝင်းဖေ
ကျော်ကျော်

ဟန့်၊ ဟီလာရီနှင့် တင်ဇင်း

အိန္ဒိယပြည် ဟိမဝန္တာတောင်တန်းရှိ ဧဝရက်တောင်ထိပ်သည် ပေပေါင်း ၂၉,၀၀၂ ပေ မြင့်၏။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အမြင့်ဆုံး ဖြစ်ပေသည်။ တောင်ထိပ်တွင် လေထုသည် အလွန် ကျဲပါးနေသဖြင့် လူတို့အသက်ရှူရန် မလုံလောက်ပေ။ ထို့ပြင် တနာရီလျှင် မိုင်တရာနှုန်းကျော်သော လေမုန်တိုင်းလည်း တိုက်ခတ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် တောင်ထိပ်သို့ တက်ရောက်ရန် အလွန်ခဲယဉ်းပေသည်။ ကြိုးစားတက်ရောက်ခဲ့ကြသူများရှိသော်လည်း မည်သူမျှ မအောင်မြင်ကြပေ။ အချို့ဆိုလျှင် အသက်ပင် စွန့်ခဲ့ကြရ၏။

၁၉၅၃ ခုနှစ်တွင်မှ ဆာဂျွန်ဟန့် ခေါင်းဆောင်သော ဗြိတိသျှ တောင်တက်အဖွဲ့သည် ဧဝရက်တောင်ထိပ်ကို တက်ရောက်ခဲ့ကြပြန်သည်။ ထိုအဖွဲ့တွင် ကျွမ်းကျင်သော တောင်တက်သမားများနှင့်အတူ ဆရာဝန်၊ သိပ္ပံပညာရှင်၊ ဓာတ်ပုံဆရာ စသည်ဖြင့် စုံလင်စွာ ပါရှိ၏။

တောင်တက် အဖွဲ့ဝင်များသည် အောက်ဆီဂျင်ဗူး၊ အနွေးထည်ဝတ်စုံ၊ မိုးကာ၊ ဒန်လျှော်ကား၊ ပုဆိန်၊ သေနတ်၊ ရေဒီယို၊ ဆေးဝါး၊ အစားအစာ စသည့် ပစ္စည်းကရိယာများကို စုံလင်စွာ သယ်ဆောင်လာကြရ၏။ ထိုပစ္စည်းများကို သယ်ဆောင်ရန်အတွက် အထမ်းသမား ၃၃ ယောက်ကို ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ရသည်။ ထိုအထမ်းသမားများကို တောင်တက်အဖွဲ့ဝင် တဦးဖြစ်သူ နီပေါလ်လူမျိုး တင်ဇင်းက ဦးစီးကွပ်ကဲလေသည်။

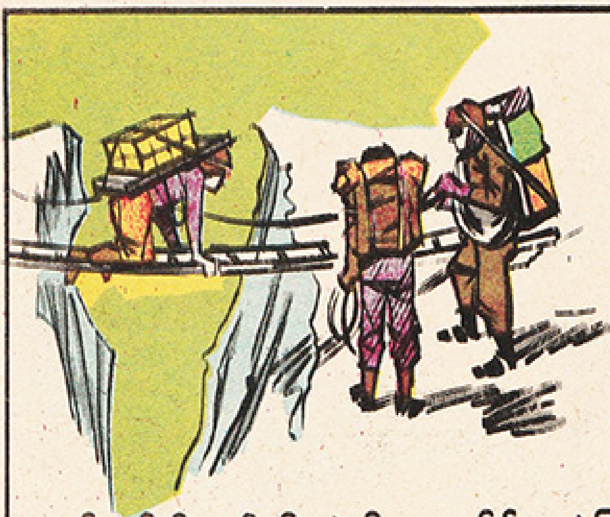

ဟန့် ခေါင်းဆောင်သော တောင်တက်အဖွဲ့သည် ၁၉၅၃ ခုနှစ် မတ်လတွင် ဧဝရက်တောင်ထိပ်သို့ စတင်တက်ရောက်ခဲ့ကြသည်။ မတ်လ ၂၅ ရက်နေ့တွင် ဧဝရက်တောင်ထိပ်ကို မြင်ကြရ၏။ သို့သော် ရေခဲမြစ်တစင်းနှင့် တွေ့ဆုံနေရသဖြင့် ရှေ့ဆက်ရန်မဖြစ်ဘဲ ရပ်တန့်နေကြရသည်။

ဟန့်သည် ကျွမ်းကျင်သော တောင်တက်သမား တဦးဖြစ်သူ နယူးဇီလန် နိုင်ငံသား အက်ဒမန်ဟီလာရီနှင့်အဖွဲ့ကို စေလွှတ်၍ ရေခဲမြစ်ကို ဖြတ်ကျော်နိုင်ရန် နည်းလမ်း ရှာဖွေစေ၏။

ဟီလာရီနှင့်အဖွဲ့သည် ရေခဲမြစ်ကို ခဲယဉ်းစွာ ဖြတ်ကျော်ပြီးလျှင် တန်တားထိုးနိုင်ခဲ့ကြပေသည်။ သို့ဖြင့် တောင်တက်အဖွဲ့သည် ပေ ၁၉,၄၀၀ အမြင့်ထိ တက်ရောက်နိုင်ကာ ခေတ္တစခန်းချ ရပ်နားနေခဲ့ကြ၏။

ထို့နောက် ရာသီဥတုဒဏ်၊ လေပြင်းမုန်တိုင်းဒဏ် စသည်တို့ကို ကြံ့ကြံ့ခံကာ မေလတွင် ပေ ၂၂,၀၀၀ အထိရောက်အောင် တက်ရောက်နိုင်ခဲ့ကြ၏။ ဟန့်သည် ဆက်လက် တက်ခဲ့ရာ တောင်ထိပ်ရောက်ရန် ပေ ၃,၀၀၀ အလိုတွင်ပင်ပန်းလာသဖြင့် ရပ်နားနေခဲ့ရ၏။

ဟီလာရီနှင့် တင်ဇင်းတို့သည် ပေ ၂၇,၉၀၀ အထိ ဆက်လက် တက်ရောက်ခဲ့ပြီးလျှင် ညအိပ်ရပ်နားနေကြ၏။ နောက်တနေ့ (မေလ ၂၉ ရက်) နံနက်တွင် တဖန် ဆက်တက်ကြပြန်သည်။ ပေ ၄၀ ခန့်မြင့်သော ရေခဲတုံးကြီးတခု ပိတ်ဆို့နေသဖြင့် စိတ်ပျက်နေကြစဉ်၊ ဟီလာရီသည် ရေခဲတုံးကြီး၏ ကွဲအက်နေသော နေရာတခုကို ရှာဖွေ တွေ့ရှိသဖြင့် ကုပ်တွယ်ကာ တောင်ထိပ်အရောက် တက်ရောက်နိုင်ခဲ့ကြပေသည်။

တောင်ထိပ်၌ ခြေချမိသောအခါ ဟီလာရီနှင့် တင်ဇင်းတို့သည် ဗြိတိသျှအလံနှင့် နီပေါလ် အလံတို့ကို စိုက်ထူလိုက်ကြသည်။ ဧဝရက် တောင်ထိပ်သို့ အောင်မြင်စွာ တက်ရောက်နိုင်ပြီဟူသော သတင်းသည် ဇွန်လ ၂ ရက်နေ့တွင် ကမ္ဘာတဝှမ်းလုံးသို့ ပြန့်နှံ့သွားတော့၏။

ဗြိတိန်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ တောင်တက်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဟန့်ကိုဎင်း၊ တောင်ထိပ်သို့ အောင်မြင်စွာ တက်ရောက်နိုင်ခဲ့သူ ဟီလာရီနှင့် တင်ဇင်းတို့ကိုဎင်း လူအများက သောင်းသောင်းဖျဖျ ချီးကျူးဂုဏ်ပြုကြလေသည်။

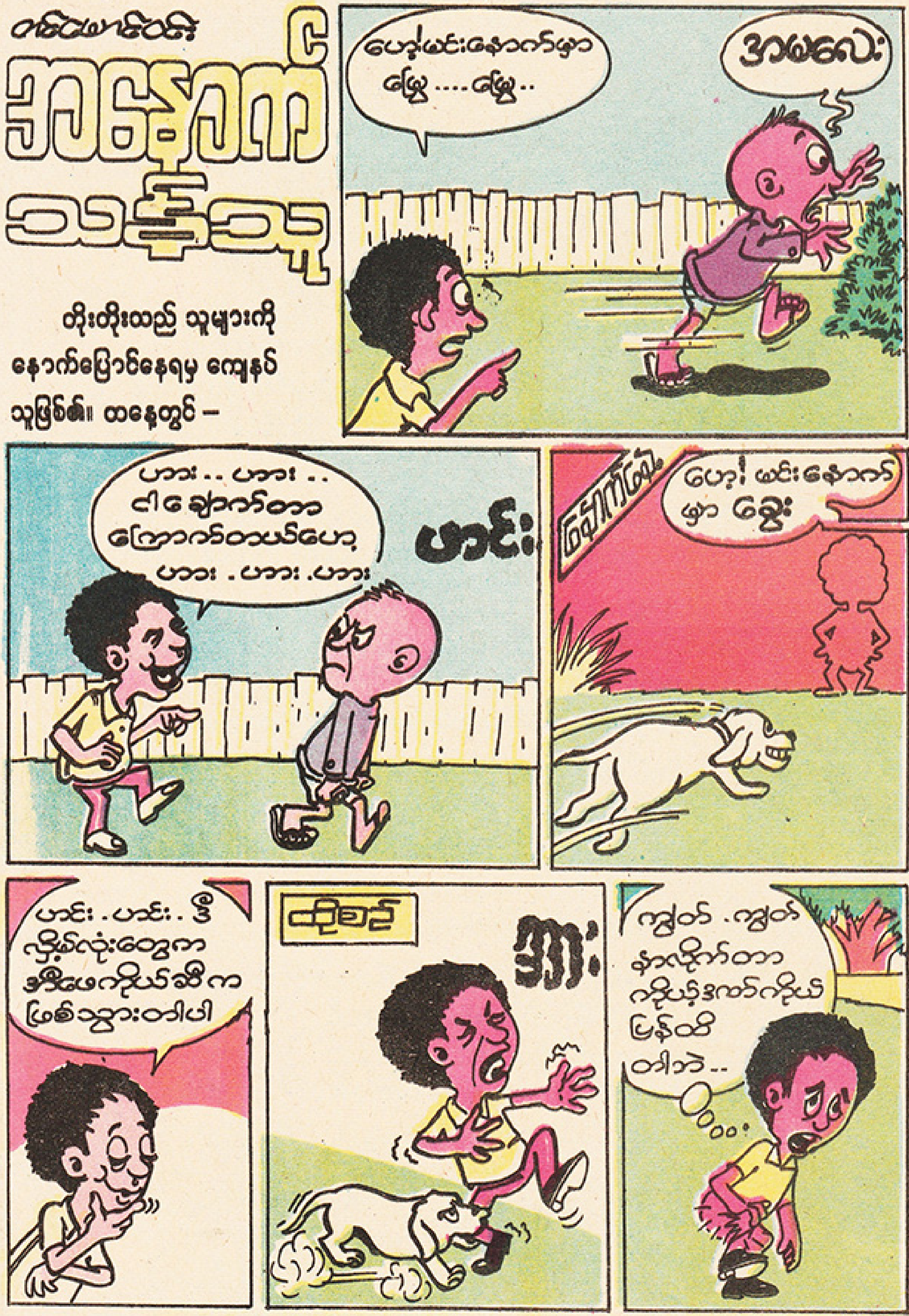
တိုးတိုးသည် သူများကို နောက်ပြောင်နေရမှ ကျေနပ် သူဖြစ်၏။ ထနေ့တွင် –
ဟော့! ယင်းနောက်မှာ ဖွေ့ ....ဖွေ့..
အမလေး
ဟား .. ဟား .. ငါ ချောက်တာ ကြောက်တယ်ပေါ့ ဟား .ဟား .ဟား
ဟင်း..
ဟေ့! ယင်းနောက် မှာ ခွေး
ဟင်း .ဟင်း . ဒီ လှိမ့်လုံးတွေက ဒီလေကိုယ်ဆီက ဖြစ်သွားတာပါ
ထိုစဉ်
အား
ကျွတ် .ကျွတ် နာလိုက်တာ ကိုယ့်ဒူးကိုယ် ပြန်ထိ တာဘဲ..

မောင်ဝါ
မောင်ဝါ ၏
ပိုင်တယ်ကွာ
မင်းတို့တွေကျောင်းလာတာရေချိုးလာခဲ့ကြရဲ့လား —
ချိုးခဲ့တာပေါ့ကွ -
အေးမင်းတို့တွေဘယ်သူရေချိုးတယ်မချိုးဘူးဆိုတာတနေ့သိမှာပေါ့ကွာသာနေလို့အဝိုပါဘဲ —
ကျောင်း မုန့်စားလွှတ်ချိန်၌ ဖိုးချိုသည် ပြုံးချို၊ ဖိုးတွတ်နှင့် မောင်ကြီး တို့၏ လက်များတွင် ဖောင်တိန်ဖြင့်အရုပ်များရေးပေးလေသည်။
နောက်တနေ့ ကျောင်းတွင် ....
မင်းတို့အားလုံးရေချိုးလာခဲ့ကြရဲ့လား —
ချိုးလာတာပေါ့ကွ -
ဟုံးချို- ရေမချိုးလာဘူး-ဟေ့ -
ချိုးလာပါတယ်ကွ -
ရေချိုးယင်လက်က အရုပ်ပျက်မှာပေါ့ကွ- မှင်နဲ့ရေးထားတာဘဲရေစိုယင်ပျက်သွားမှာပေါ့၊ မသာပါနဲ့ကွာ- မင်းရေမချိုးလာဘူးမဟုတ်လား -
အေး
ပိုင်တယ်ကွာ

ပိတ်တဲ့နေ့
ဟာ - ဂျာရစ်နဲ့ မဲလုံးပါလား မင်းတို့ ဘယ်တုန်းကရောက်လဲ
ဒို့ အဒေဖနဲ့ အလယ်လိုက်လာတာကွ
တရက် - နှစ်ရက် ကြာယင် - ပြန်မယ်
FRI
ဟော - ဒါ - သူတို့ကို တနေရာရာ လိုက်ပို့ လိုက်ပါလားကွယ် ~
ဟုတ်ကဲ့ - ဒီလိုဆိုယင် အမျိုးသား ပြတိုက်ကို လိုက်ပို့ယင် - မကောင်း ဘူးလား ~
ဟာ - ပွတော်
ကောင်းတယ် - မေမေ တောင် မရောက်ဖူးသေးဘူး - ဒါပေမဲ့ - သားတို့ သွားရမှာ အဝေးကြီး
ဟုတ်မှလဲ လုပ်ပါ တော်ကြာ - မျက်စိ လယ်နေလို့ -
အာမယ် - မင်းက - စိုးရိမ်မနေ ပါနဲ့ - ဒီပြတိုက်ကို - ဖေဖေနဲ့ သွားလေ့လာပြီးပြီကွ ~ ဟဲ ဟဲ
ကဲ - ကဲ သွားကြ - အချိန် မရှိဘူး
တွေ့တယ် မဟုတ်လား ဟိုမှာ - အမျိုးသား ပြတိုက်
ပြတိုက်က လှလဲ မစည် ပါလား
ဟေ
ဟော် - သောကြာနေ့ - ပိတ်သည် ဆိုပါလား - ငါက ဒီနေ့ ဖွင့်တယ် မှတ်လို့ ~
- ပိတ်ရက် - သောကြာနေ့ နှင့်
အကို လေ့လာတဲ့ အထဲမှာ - ပိတ်တဲ့ နေ့ - ချန်ထား တယ်ထင်ပါရဲ့ ဟဲ ဟဲ

လက်သည်း၊ ခြေသည်းနှင့် ဆံပင်တို့ကို လှီးဖြတ်လျှင်အဘယ်ကြောင့် မနာကျင်သနည်း

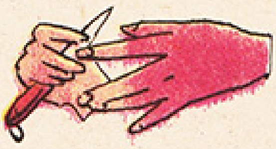

သင်၏ ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်းရှိ အာရုံကြော များကြောင့် ထိတွေ့ခံစားမှုများကို သိရှိခံစားရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ အာရုံကြောများသည် သင်၏ကိုယ်ခန္ဓာအနှံ့တွင် ပြန့်လျက်ရှိပြီး ခံစားမှုမျိုးစုံကို ဦးနှောက်သို့ ပို့ပေးလေသည်။ သင်၏ အရေပြား အတွင်းရှိ အာရုံကြောများက သင်ထိတွေ့မိသော အရာများ အကြောင်းနှင့် သင့်ကို လာရောက်ထိတွေ့သော အရာများ အကြောင်းကို သတင်းယူ၍ ဦးနှောက်သို့ ပို့ပေးသည်။ သို့ဖြင့် အေးခြင်း၊ ပူခြင်း၊ စွတ်စိုခြင်း၊ ခြောက်သွေ့ခြင်း၊ ကြမ်းတမ်းခြင်း၊ ချောမွတ်ခြင်း၊ သက်တောင့်သက်သာရှိခြင်း၊ နာကျင်ခြင်းစသည့် ခံစားမှုများကို ဦးနှောက်က သိရှိလာရသည်။

သို့သော် သင်၏ လက်သည်း၊ ခြေသည်းနှင့် ဆံပင်တို့တွင် အသား၊ အသွေး၊ အာရုံကြောများ ပါဝင်ဖွဲ့စည်းထားခြင်း မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် ဦးနှောက်သို့ သတင်းပို့မည့် အာရုံကြောများ မပါရှိသဖြင့် လက်သည်း၊ ခြေသည်းနှင့် ဆံပင်တို့ကို လှီးဖြတ်လျှင် မည်သို့မျှ မနာကျင်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကြယ်ဖြူ

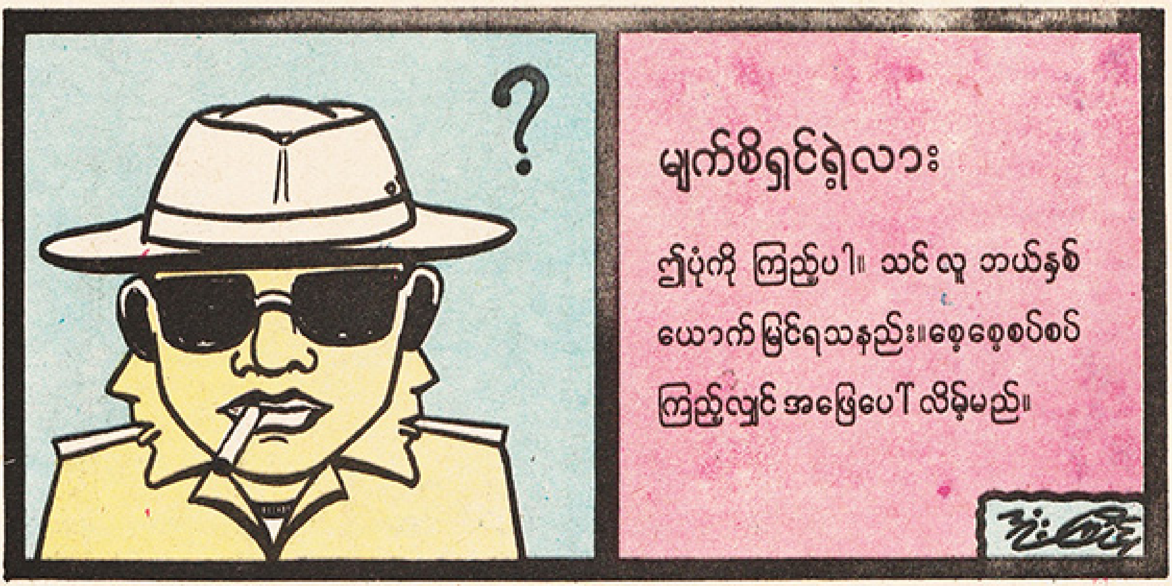

တက်ပု

စောမဥ္ဇူ (ဖျာပုံ)

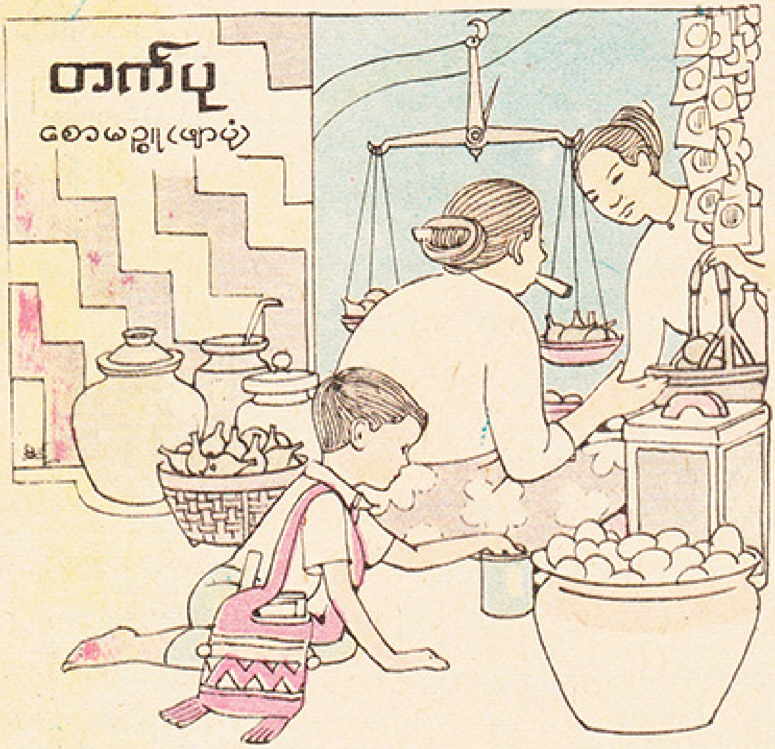

တက်ပု ကျောင်းသို့ မသွားသေးချေ။ သူ့အမေ အနီးတွင် မယောင်မလည် လုပ်နေ၏။ မျက်စိကလည်း ပိုက်ဆံ ဗူးကလေးဆီသို့ရောက်နေလေသည်။ အမေသည် တက်ပုကို သတိမထားမိပေ။ ဈေးဝယ်သူများနှင့် အလုပ်များနေ၏။

သူ့အမေ တဖက်သို့ လှည့်၍ ချိန်ခွင် ချိန်ပေးနေစဉ် တက်ပုသည် သွက်သွက်ကလေးပိုက်ဆံကို နှိုက်ယူလိုက်၏။ အမေ လှည့်လိုက်သောအခါ တက်ပုကို မြင်သွားလေသည်။

"ဟဲ့ သား၊ ကျောင်းမသွားသေးဘူးလား"

"သွားမယ်အမေ"

တက်ပုသည် လန့်လန့် ဖျပ်ဖျပ်နှင့် ပြေးလိုက်ပြီး ထွက်လာ၏။ လမ်းဝသို့ ရောက်သည်အထိ တက်ပုမှာ လန့်စိတ် မပြေသေးပေ။ သူ့လက်ထဲတွင် ဖွက်ယူလာသော ပိုက်ဆံကို ဖြန့်ကြည့် လိုက်၏။ ဆယ်ပြားစေ့ တစေ့နှင့် မတ်စေ့တစေ့ဖြစ်လေသည်။

စောစောက အမေ ပေးထားသော ပိုက်ဆံကို သတိရသွားပြန်၏။ အိတ်ထဲမှ အမေ ပေးလိုက်သော ပိုက်ဆံအကြွေများကိုကြည့်ရင်း သဘောကျသွားလေသည်။

နေ့လယ် ကျောင်း လွှတ်ခေါင်းလောင်း ထိုးသောအခါ တက်ပုသည် ပဌမဆုံး ပြေးထွက်လာ၏။ ရေခဲခြစ်ဆိုင်သို့ အရောက်သွားလေသည်။ ရေခဲခြစ်ဆိုင်သို့ ရောက်သောအခါ ခေတ္တမျှ ရပ်လိုက်၏။ သူ့လက်ထဲမှ ပိုက်ဆံအကြွေများကို ငုံ့ကြည့်လေသည်။ ထိုအခါ ရေခဲခြစ်ကို သူမစားချင်တော့ပေ။

လက်သုပ်ဆိုင်နှင့် သာဂူဆိုင် ရှိရာသို့ ထွက်လာလေသည်။ မန်ကျည်းပင်အနီးတွင် မောင်ချစ်ကို တွေ့ရသည်။ မောင်ချစ်သည် တစုံတရာကို ရှာနေ၏။

"မောင်ချစ်ရေ — မုန့်မစားသေးဘူးလားကွ" ဟု မေးရင်း တက်ပုသည် မောင်ချစ်အနီးသို့ သွားလေသည်။

"စားမလို့ဘဲကွ၊ ပိုက်ဆံ ပျောက်သွားလို့"

မောင်ချစ်က တက်ပုကို မကြည့်ပဲ ဖြေလိုက်၏။ တက်ပုသည် မုန့်ဆိုင်သို့ မသွားသေးပဲ မောင်ချစ်နှင့်အတူ ပိုက်ဆံကို ကူရှာပေး၏။

"ဆာလိုက်တာကွာ"

မောင်ချစ်သည် တုတ်ကလေးနှင့် အမှိုက်များကိုမွှေရင်း ပြောလိုက်လေသည်။

"အိမ် ပြန်တောင်းပါလားကွ"

တက်ပုက အကြံပေး၏။

"ပေးပြီးမှဘဲ၊ ရမှာမဟုတ်ဘူးကွ" ဟု မောင်ချစ်က အသံ

ပျော့ ကလေးဖြင့် ဖြေလေ
သည်။

"မင့်အမေ ဈေးဗန်းထဲက တိတ်တိတ် နှိုက်ပါလားကွ"

တက်ပုက အားတက်သရော ပြောလိုက်လေသည်။ မောင်ချစ်က တက်ပုကို မော့ကြည့်လိုက်၏။

"တိတ်တိတ်ယူတာဘဲ၊ သိတာမှတ်လို့ကွာ"

တက်ပုက ပြုံးပြီး စိတ်ပါလက်ပါ ပြောပြန်လေသည်။ မောင်ချစ်က မျက်နှာငယ်ကလေးဖြင့် ခေါင်းရမ်းပြလိုက်ပြီး ရှာလက်စ ပိုက်ဆံကိုသာ ဆက်ရှာနေလေသည်။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ မောင်ချစ်ရ"

တက်ပုက ဘာမျှပြန်မပြောသော မောင်ချစ်ကို အားမလိုအားမရဖြင့် မေးလေသည်။

"အမေက နေပူကြီးထဲမှာ ဈေးရောင်းရတာ၊ သနားတယ်ကွ။ မုံ့ဘိုး နေ့တိုင်း ပေးရက်သားနဲ့ တိတ်တိတ် မယူချင်ပါဘူးကွာ။ တိတ်တိတ် ယူတာ မကောင်းဘူးတဲ့။ ခိုးတာနဲ့အတူတူဘဲလို့ အမေက ပြောဘူးတယ်"

မောင်ချစ်သည် သဲထဲတွင် ရှာရင်း ပြောလေသည်။ တက်ပုသည် လက်ထဲမှ ပိုက်ဆံအကြွေများကို ရုတ်တရက်ငုံ့ကြည့်လိုက်လေသည်။

"မတွေ့ပါဘူး၊ နက်ဖြန်မှဘဲ မုံ့စားတော့မယ်။ သွားကစားတော့မယ်ကွာ"

မောင်ချစ်သည် ဘောလုံးကစားနေသော နေရာဖက်သို့ ထွက်သွားလေသည်။ တက်ပုသည် မောင်ချစ်ကို ကြည့်ကာ ငိုင်ကျန်ခဲ့၏။ နောက်မှ မောင်ချစ်နောက်သို့ ပြေးလိုက်လေသည်။

"ဟေ့ မောင်ချစ်ရေ၊ နေပါအုံးကွ"

မောင်ချစ်သည် တက်ပုကို ရပ်၍ စောင့်နေလေသည်။

"ငါ့မှာ အမေ ပေးလိုက်တဲ့ ပိုက်ဆံ ပြားနှစ်ဆယ် ရှိတယ်။ မင်းဆာနေတယ် မဟုတ်လား။ ရော့ မင်းဆယ်ပြားယူ။ ဒီပိုက်ဆံတွေကိုတော့ အမေ့ကို ငါပြန်ပေးလိုက်တော့မယ်။ နောက် အမေ မသိဘဲ ဘယ်တော့မှ ဈေးဗန်းထဲက မနှိုက်တော့ဘူးကွာ။ ငါလဲ အမေ့ကို သနားလာပြီ"

တက်ပုနှင့် မောင်ချစ်တို့သည် လက်တွဲကာ ကောက်ညှင်းပေါင်းဆိုင်သို့ ပြေးသွားကြလေသည်။

× × × ×

ကြောက်စိတ်

နေဝင်ပြီးစ မှိုင်းပျပျမှုန်၊
မောင်ထွေး ရွှေရင်ခုန်။

ဟောဒရွှေချုံမှာ ငုတ်တုတ်ကြီး၊
သရဲ စပ်ဖြည်းဖြည်း။

ကိုယ်ကြီးဝလို့ မွဲ့ပြာပြာ၊
မောင်ထွေး ကြောက်လို့လာ။

သူ့ဆရာလေး သင်ခဲ့သေး၊
ရဲစိတ် မွေးဘို့လေး။

ဇမော့သွေးမို့ သတိဝင်၊
မနှေး စိတ်ကိုပြင်။

ရွှေရင်ခုန်တာ အတန်ပျောက်၊
မောင်ထွေး ခဲကိုကောက်။

ပေါက်လိုက်ပြီပေါ့ ထိုနေရာ၊
ကြည့်လိုက်ပြန်သောခါ။

သရဲဆိုတာ ဘယ်ကိုပျောက်၊
သစ်ငုတ်ကြီးသာ
ငေါက်တောက်တောက်။ ။

အေးရေစင် (သာကေတ)

R. 517

တမာပန်း

တမာပွင့်ချိန်သည် တပေါင်းလမှ ကဆုန်လတိုင်အောင်ဖြစ်သည်။ ပန်းတခိုင်လျှင် စိမ်းဖန့်ဖန့် အရောင် သန်းသော အပွင့်ဖြူဖြူ သေးသေး အများအပြားပါရှိ၍ ပန်းခိုင်တံကမူ သေးသွယ်သည်။ ကြယ်ပုံသဏ္ဌာန် အပွင့်ကလေးများတွင် ပွင့်ချပ်ငါးခုပါရှိ၍ ဝတ်ဆံကဝါသည်။ ပျားပိတုန်းများ နှစ်သက်သော ချိုအီအီပျားရည်ရနံ့မျိုးရှိ၍ ညအချိန်တွင် ပို၍ ရနံ့မွှေးသည်။

တမာပင်သည် အပင် အလတ်စားမျိုးဖြစ်၍ အလွန်ဆုံး ပေ ၅၀ ခန့်အထိသာ မြင့်သည်။ စိမ်းစိုသော အရွက်များဖြင့် အုပ်ဆိုင်းနေသည်။ ရွက်လက်တခုတွင် ရွက်မြွှာအစုံ ၃၀ ခန့် ရှိတတ်သည်။ တံစဉ်ပုံ ခပ်ကွေးကွေးနေသော အရွက်များသည် အဖျားသွယ်ချွန်၍ ခွေးသွားစိတ်များရှိသည်။ ဆောင်းရာသီတွင် အရွက်ကြွေ၍မကြာမီ ဝေဝေစီစီ ထွက်လာသော ရွက်နု၊ ရွက်သစ်များနှင့်အတူ အဖူးတံများ ပါလာသည်။ တမာရွက်နုနှင့် တမာဖူးကို အချဉ်ထည့်သော တမာချဉ်သည် ခါးသက်သက်နှင့် အလွန် ခံတွင်းလိုက်သော တို့စရာတမျိုးဖြစ်သည်။ တမာသီးသည် ဝဲလုံးအကြီးစားခန့်ရှိသည်။

ခိုင်ပန်းစုံ

ယခုဖော်ပြသော တမာမှာ တမာကြီး ဟူ၍၎င်း၊ တမာခါး ဟူ၍၎င်း ခေါ်သည်။ အိန္ဒိယနှင့် မလေးကျွန်းစုတွင် မူလပေါက်သည်။ တောင်တမာ၊ ရေတမာ၊ တောတမာ၊ သဘော်ပန်းတမာဟူ၍ ရှိသေးသည်။ တမာရွက်၊ အပွင့်၊ အသီး၊ အခေါက်၊ အစေး စသည်တို့သည် ဆေးဖက်ဝင်သည်။ လေနှင့် အတူပါလာသော အပွင့်နံ့၊ အရွက်နံ့တို့ကပင် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ရောဂါပိုးမွှားများကို တိုက်ဖျက်သည်ဟု အဆိုရှိ လေသည်။

တင့်တင့်

ရန်ကုန်မြို့၊ ၅၂၉-၅၃၁ ကုန်သည်လမ်း စာပေဗိမာန်အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့၊ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးထင်ကြီးက ကင်းလွတ်ခွင့် အမှတ် ၀၁၂၀၈ အရ တာဝန်ခံ ထုတ်ဝေ၍၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ၃၆၁ ပြည်လမ်း၊ စာပေဗိမာန် ပုံနှိပ်တိုက် (မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၀၃၂)တွင် ဦးကျော်အုံးက ရိုက်နှိပ်သည်။

Read more Shwe Thway Journals at

🡻 Click below link 🡻

https://www.facebook.com/shwethwayjournal/